

Bob a Bobek dělají maminku a tatínka

A ZASE BYLO RÁNO... Jenže takové ráno tu ještě nebylo! Mrzlo, až praštělo a obloha vypadala jako kluziště. Do takového dne by člověk, natož králík, ani psa nevyhnal.

Ale znáte Boba! Bob si musí zacvičit, i kdyby z nebe zmrzlí ševci padali.

A tak jen co si kolem krku omotal šálu, volal: „Bobku! Vstávat! Cvičit!“ A sám sebe povzbuzoval: „Cvičíme, cvičíme, sportem mrazu čelíme!“

„Čelíme, čelíme, ale kam to letíme? Neříkej, Bobe, že na jih,“ drkotal zuby Bobek.

Bob vykoukl z klobouku, pak se podíval do mapy a pokýval hlavou.

„Na jih, Bobku, na jih – k jižnímu pólu.“

„A tam bude teploučko, vid’?“ těšil se Bobek.

„Nebude. Tam, hochu, mrzne i v červenci.“

„Bobe, Bobánku, otoč to k nějakému jinému pólu,“ prosil Bobek. „Někam, kde je teplo i v prosinci. Půjde to?“

„Bohužel,“ řekl Bob. „Měl by ses trochu víc zajímat o zeměpis, když jsme teď pořád na cestách. Póly jsou totiž jen dva – severní a jižní. A na obou je celý rok mráz jako na Sibíři.“

